

Aquella nit no vaig poder dormir. No em vaig prendre una píndola per dormir perquè m'era igual si dormia o no, i no estava especialment incòmoda ajaguda al llit, i pensava en la Becka, i també en en Bob Burgess, i vaig sentir que en William s'aixecava i vaig pensar que baixaria al pis de baix a llegir com feia de vegades quan no podia dormir, però en lloc d'això es va aturar a la meua porta —teníem les portes de les habitacions sempre obertes— i va xiuxiuejar:

—¿Lucy? ¿Estàs desperta?

Em vaig asseure a les fosques i vaig dir-li sí que ho estic.

I en William va entrar a l'habitació i va seure a la vora del llit; feia una mica de llum de lluna i no li veia bé la cara, però vaig entendre immediatament que estava inquiet.

—Lucy —va dir. I llavors res més.

O sigui que al final li vaig preguntar:

—¿Què passa, Pill?

—¿No vols saber què li vaig escriure a la Lois Bubar?

Em vaig posar més dreta al llit i vaig dir:

—Ai, mare meua, em sap greu no haver-t'ho preguntat. Amb tot això de la Becka m'havia oblidat d'ella. Quin greu que em sap! Explica'm què li vas escriure.

O sigui que en William va anar a buscar l'ordinador i va tornar a seure a la vora del llit. No recordo exactament el que em va llegir, però estava molt ben escrit i la conclusió era que ara s'adonava que havia viscut la vida d'un nen i no la d'un home de veritat, i que li sabia molt de greu. «Suposo que la majoria de nosaltres lamentem coses», va escriure, «però a mesura que em faig gran em sembla que hi ha més coses per lamentar.» I acabava dient que li recava que la seva

mare no li hagués explicat mai que tenia una germana; deia que ho trobava gairebé imperdonable, i que li sabia molt de greu. I que ell també només li desitjava el millor.

Em va mirar expectant amb cara de vergonya.

—És bonic —vaig dir—. És un correu electrònic ben maco. ¿T'ha contestat?

I va dir:

—Sí. Aquest vespre.

Va tornar a llegir de l'ordinador. La Lois havia estat extremadament amable i li deia que entenia que no era culpa seva de cap manera que la seva mare s'hagués comportat d'aquella manera. «Últimament», escrivia la Lois, «sento llàstima des del fons del meu cor per ella. Entenc que ho trobis imperdonable, però que sàpigues que jo ja no ho sento així. La teva (nostra) mare sabia que estava ben cuidada, i ho vaig estar.» I llavors la Lois havia escrit: «Espero que no t'importi si acabo aquesta carta amb afecte. Afectuosament, Lois. La teva germana».

—¿Em prens el pèl? —vaig dir-li—. William, això és preciós! —Llavors vaig afegir—: Torna-li a escriure i digues que estàs content que hagi signat amb afecte i llavors signa amb afecte. O el que sigui.

—Ah, ja ho faré. Ho faré.

Va quedar-se allà assegut, mig a les fosques, mirant fixament l'ordinador tancat.

—¿Què passa? —vaig preguntar.

Vaig veure que em mirava mig a les fosques i va dir:

—Ah, res. Només que em poso malalt de veure'm a mi mateix, res més.

Vaig esperar, mirant-lo, però no va dir res més. I vaig dir:

—¿Per allò de la Pam Carlson i en Bob Burgess? ¿Ell ho va saber mai, això teu amb la Pam?

I en William va dir:

—No, ella no l'hi va dir mai. Ella viatjava sovint...

—Tu també —vaig dir, però no ho vaig dir amb mala intenció. No volia ser dolenta.

—Ja ho sé, ja ho sé. —En William es va passar la mà pels cabells—. És un bon paio, ¿oi?

I jo vaig respondre:

—M'encanta.

—Ja ho sé. Ja m'ho havies dit. —Llavors en William va dir, i ho vaig trobar molt estrany—: M'hauria agradat ser més com ell.

—¿T'hauria agradat casar-te amb la Margaret i quedar-te atrapat aquí a Maine?

I va contestar, tranquil·lament:

—No, però ja saps què vull dir. Veig la Becka passant per tot aquest infern, i això és el que et vaig fer a tu.

Vaig pensar el que havia dit.

—Està molt millor del que jo estava arribats a aquest punt —vaig respondre. Em semblava que era la veritat. Llavors vaig afegir—: Però penso que potser ja feia temps que ell no li agradava.

I vaig pensar en això, i en William també hi va pensar, perquè va preguntar:

—¿O sigui que jo encara t'agradava quan te'n vas assabentar?

—Oh, i tant. Jo t'estimava.

En William va fer un gran sospir.

—Oh, Botonet —va dir.

—Pillie, no cal que tinguem més aquesta conversa.

—D'acord —va dir. Llavors va afegir—: Ei, ¿saps qui m'ha vingut al cap avui, així com si res? Els Turner, ¿que te'n recordes?

I vaig dir:

—Sí. ¿Saps? Em van dir que ella havia tingut una crisi nerviosa...

I llavors vam parlar. Vam parlar durant hores, en William assegut al costat meu al llit, i vam parlar sobre gent que coneixíem tots dos, sobre què se n'havia fet. I llavors tots dos estàvem cansats.

—Ves a dormir —li vaig dir.

I en William es va posar dret i va dir:

—M'ha agradat parlar amb tu, Lucy.

—A mi també —vaig fer, i d'alguna manera vaig notar que tots dos somrèiem mentre ell tornava a l'habitació del costat.

IV

Vaig acabar coneixent les mareas; el que vull dir és que vaig acabar entenent quan pujaven i quan baixaven, i això em consolava. Observava com l'aigua fluctuava quan la marea pujava, llepant amb el remolí blanc una vegada i una altra les roques fosques que teníem a sota de casa, i també les dues illes de davant. I l'observava, en dies en què l'oceà semblava gairebé, breument, pla, observava com la marea baixava i s'allunyava de les roques molles i les algues de color de coure groguenc. Quan mirava endavant no hi havia res a l'horitzó més enllà d'aquelles dues illes, l'oceà arribava tan lluny com això. Em vaig adonar que el color del cel acostumava a coincidir amb el de l'oceà; si el cel era gris —com passa-

va sovint—, l'oceà també semblava gris, però, quan el cel era d'un blau brillant, l'oceà es veia de color blau, o de vegades d'un verd profund, si hi havia núvols i sol. D'alguna manera, l'oceà m'era un consol grandios, i aquelles dues illes hi eren sempre.

La tristesa que pujava i baixava dins meu era com les mareas.

Però la Becka semblava que desapareixia de mi. Fins i tot em va semblar que m'evitava; la trucava i no em tornava la trucada fins al cap d'un dia o dos. Quan parlava amb mi tenia una veu apagada.

—Mama, estic molt bé, sisplau, no t'amoïnis tant per mi —deia. Em feia mal el cor i em pesava com si hi portés al damunt un drap de cuina humit i brut.

Però, és clar, estava fent el dol pel seu matrimoni, per molt infeliç que hagués estat amb ell. Aquest pensament finalment se'm va fer evident. I vaig pensar, Lucy, ets ben ximpleta de no haver-te'n adonat.

I llavors l'Elsie Waters va visitar-me en un somni. Estava ansiosa, però era molt ella mateixa. Havia vingut a veure com estava, i quan li vaig dir que bé, va assentir amb el cap i es va girar i va sortir per una porta. Vaig entendre que la porta era la mort. Però vaig estar tan contenta de veure-la!

Quan li vaig explicar el somni a en William no va dir res. Em va molestar que no tingués res a dir-hi.